

Доктринальна Позиція

1. Символ віри

СВЯТЕ ПИСЬМО

Ми вчимо, що Біблія є письмовим одкровенням Бога людині, а отже, шістдесят шість книг Старого і Нового Заповітів, даних за натхненням Святого Духа, складають Слово Боже. Тобто, ми вчимо про богонатхненність Писання, про те, що кожне слово однаково вдихнуте Богом у всіх його частинах (1Кор. 2:7-14; 2Тим. 3:16; 2Петр. 1:20-21).

Ми вчимо, що Слово Боже є об'єктивним, пропозиційним одкровенням (1 Солунян 2:13; 1 Коринтян 2:13), безпомилковим (Івана 10:35) і абсолютно незмінним в оригінальних документах, вільним від будь-якої фальші, шахрайства чи обману (Псалом 12:6; 119:160; Приповістей 30:5).

Ми вчимо, що Біблія є єдиним безпомилковим правилом віри і практики і є правдивою і достовірною у всіх питаннях, які вона розглядає (Матвія 5:18; 24:35; Івана 10:35; 16:12-13; 17:17; 1 Коринтян 2:13; 2 Тимофія 3:15-17; Євреїв 4:12; 2 Петра 1:20-21).

Ми вчимо, що Бог говорив у Своему написаному Слові через процес подвійного авторства. Святий Дух так керував авторами-людьми, що через їхні індивідуальні особливості та різні стилі письма вони склали і записали Боже Слово до людини (2 Петра 1:20-21) без жодної помилки в цілому або в частині (Матвія 5:18; 2 Тимофія 3:16).

Ми навчаємо буквальному, граматичному, історичному тлумаченню Писання, яке стверджує, що, хоча може бути кілька застосувань будь-якого уривку Писання, існує лише одне істинне тлумачення. Значення Писання можна знайти, якщо старанно і послідовно застосовувати цей метод тлумачення за допомогою осяяння Святого Духа (Івана 7:17; 16:12-15; 1 Коринтян 2:7-15; 1 Івана 2:20). Відповідальність віруючих полягає в тому, щоб ретельно з'ясовувати істинний намір і значення Писання, визнаючи, що правильне застосування є обов'язковим для всіх поколінь. Проте істина Писання перебуває на суді людей; ніколи люди не судять Писання.

Ми вчимо, що буквально, граматичне та історичне тлумачення дає твердження, що Бог створив світ за шість буквальних двадцять чотири дні (Буття 1:1-2:3; Вихід 20:11; 31:17), що Він спеціально створив чоловіка і жінку (Буття 1:26-28; 2:5-25), і що Він визначив шлюб як довічний союз між чоловіком і жінкою (Буття 2:24; Матвія 19:5; пор. Малахія 2:14). В інших місцях Писання сказано, що будь-яке статеве життя поза шлюбом є гидотою перед Господом (Вихід 20:14; Левит 18:1-30; Матвія 5:27-32; 19:1-9; 1 Коринтян 5:1-5; 6:9-10; 1 Солунян 4:1-7).

БОГ

Ми вчимо, що існує лише один живий і істинний Бог (Повторення Закону 6:4; Ісаї 45:5-7; 1 Коринтян 8:4), вічний (Об'явлення 1:8), нескінченний (Йова 11:7-10), абсолютний Дух (Івана 4:24), без частин (Вихід 3:14; 1 Івана 1:5; 4:8), досконалий у всіх Своїх атрибутах, включаючи незбагненність (Римлянам 11:33), всезнання (1 Івана 3:20), всемогутність (Буття 18:14), всюдисущість (Псалом 139:7-10), незмінність (Малахія 3:6) і єдиносущність (Вихід 3:14; Івана 5:26).

Ми вчимо, що цей Бог єдиний по суті (має один розум, одну волю і одну силу), вічно існуючий у трьох рівноправних і єдиносущних Особах - Отця, Сина і Святого Духа (Матвія 28:19; 2 Коринтян 13:14), кожна з яких є нествореною і відмінною, і кожна з них однаково заслуговує на поклоніння і послух. Тому ми вчимо, що Отець не має нікого, ні від кого не походить (Івана 5:26); Син вічно народжений від Отця (Івана 1:14; 1:18; 3:16; 5:26; пор. Псалом 2:7); а Святий Дух вічно походить від Отця і Сина (Івана 15:26).

Бог Отець

Ми вчимо, що Бог Отець, перша Особа Трійці, наказує і розпоряджається усім відповідно до Своїєї мети і благодаті (Псалом 145:8-9; 1 Коринтян 8:6). Він - Творець усього сущого (Буття 1:1-31; Ефесян 3:9). Він суверенний у творінні, провидінні та відкупленні (Псалом 103:19; Римлянам 11:36). Його батьківство включає в себе як Його призначення в Трійці, так і Його стосунки з людством. Як Творець, Він є Батьком для всіх людей (Ефесян 4:6), але духовним Батьком Він є лише для віруючих (Римлян 8:14; 2 Коринтян 6:18).

Він постановив для Своїєї слави все, що відбувається (Ефесян 1:11). Він постійно підтримує, спрямовує і керує всіма створіннями та подіями (1 Хронік 29:11). У Своїм суверенітеті Він не є ні автором, ні схвалювачем гріха (Авакума 1:13; Івана 8:38-47), і Він не зменшує відповідальності моральних, розумних створінь (1 Петра 1:17). Він милостиво обрав з вічності тих, кого Він хоче спасти, щоб вони стали Його народом (Ефесян 1:4-6); Він спасає від гріха всіх, хто приходить до Нього через віру в Ісуса Христа; Він усиновляє як Своїх дітей всіх, хто приходить до Нього, і тим самим стає для них Отцем (Івана 1:12; Римлян 8:15; Галатів 4:5; Євреїв 12:5-9).

Бог Син

Мивчимо, що Ісус Христос, друга Особа Трійці, є вічним Богом, рівноправним, єдиносущним і єдиновладним з Отцем, що володіє всіма божественними досконалостями (Івана 1:1; 10:30; 14:9).

Ми вчимо, що все творіння з'явилося через вічного Сина (Івана 1:3; 1 Коринтян 8:6; Колосян 1:16; Євреїв 1:2) і в даний час підтримується Ним (Колосян 1:17; Євреїв 1:3).

Ми вчимо, що у втіленні вічний Син, друга Особа Трійці, не змінивши Своєї божественної природи і не відмовившись від жодного з божественних атрибутів, не зробив собі ніякої репутації, прийнявши повну людську природу, сумісну з нашою, але без гріха (Филип'ян 2:5-8; Євреїв 4:15; 7:26).

Ми вчимо, що Він був зачатий Святим Духом в утробі Діви Марії (Луки 1:35) і таким чином народився від жінки (Гал. 4:4-5), так що дві цілісні, досконалі та відмінні природи, божественна і людська, були з'єднані в одній особі, без змішання, зміни, поділу чи відокремлення. Таким чином, Він є дуже Бог і дуже людина, але один Христос, єдиний посередник між Богом і людиною.

Ми вчимо, що у Своєму втіленні Христос повністю володів Своєю божественною природою, атрибутами і прерогативами (Кол. 2:9; пор. Луки 5:18-26; Івана 16:30; 20:28). Однак, перебуваючи в стані Свого приниження, Він не завжди повністю висловлював славу Своєї величі, приховуючи її за завісою Своєї справжньої людяності (Матвія 17:2; Марка 13:32; Филип'ян 2:5-8). Відповідно до Своєї людської природи, Він діє в покорі Отцю (Івана 4:34; 5:19, 30; 6:38) силою Святого Духа (Ісаї 42:1; Матвія 12:28; Луки 4:1, 14), а відповідно до Своєї божественної природи, Він діє Своєю владою і силою як вічний Син (Івана 1:14; пор. 2:11; 10:37-38; 14:10-11).

Ми вчимо, що Господь наш Ісус Христос здійснив викуплення Свого народу через пролиття Своєї крові та жертвовну смерть на хресті. Ми вчимо, що Його смерть була добровільною, заступницькою, замісною, умилюючою і викупною (Ісаї 53:3-6; Івана 10:15, 18; Римлян 3:24-25; 5:8; 1 Петра 2:24).

Ми вчимо, що на основі дієвості смерті Господа нашого Ісуса Христа віруючий грішник звільняється від покарання, кари, влади, а одного разу і від самої присутності гріха; і що він оголошується праведним, отримує вічне життя і приймається в сім'ю Божу (Римлян 3:25; 5:8-9; 2 Коринтян 5:14-15; 1 Петра 2:24; 3:18).

Ми вчимо, що наше виправдання було забезпечене Його буквальним, фізичним воскресінням з мертвих, і що тепер Він вознісся праворуч Отця, де заступається за нас як наш Заступник і Первосвященик (Матвія 28:6; Луки 24:38-39; Дії 2:30-31; Римлян 8:34; 1 Коринтян 15:12-23; Євреїв 7:25; 9:24; 1 Івана 2:1).

Ми вчимо, що воскресінням Ісуса Христа з могили Бог підтвердив божественність Свого Сина і дав доказ того, що Бог прийняв спокутну роботу Христа на хресті. Тілесне воскресіння Ісуса також є гарантією майбутнього життя у воскресінні для всіх віруючих (Івана 5:26-29; 14:19; Римлян 1:4; 4:25; 6:5-10; 1 Коринтян 15:20, 23).

Ми вчимо, що Ісус Христос повернеться, щоб прийняти Церкву, яка є Його Тілом, до Себе під час вознесіння, і, повернувшись зі Своєю Церквою у славі, встановить Своє тисячолітнє Царство на землі (Дії 1:9-11; 1 Солунян 4:13-18; Об'явлення 20).

Ми вчимо, що Господь Ісус Христос є Тим, через Кого Бог судитиме все людство (Івана 5:22-23): віруючих (1 Коринтян 3:10-15; 2 Коринтян 5:10); живих мешканців землі під час Його славного повернення (Матвія 25:31-46); і невіруючих померлих біля Великого Білого Престолу (Об'явлення 20:11-15).

Як Посередник між Богом і людиною (1 Тимофія 2:5), Глава Свого Тіла - Церкви (Ефесян 1:22; 5:23; Колосян 1:18) і прийдешній вселенський Цар, який царюватиме на троні Давида (Ісаї 9:6; Луки 1:31-33), Він є остаточним Суддею для всіх, хто не довірився Йому як Господу і Спасителю (Матвія 25:14-46; Дії 17:30-31).

Бог Дух Святий

Мивчимо, що Святий Дух, третя Особа Трійці, є вічним Богом, рівноправним, єдиносущним і єдиновладним з Отцем і Сином (Матвія 28:19; Дії 5:3-4; 1 Коринтян 12:4-6; 2 Коринтян 13:14), володіючи всіма божественними досконалостями, включаючи вічність (Євреїв 9:14), всюдисущість (Псалом 139:7-10), всезнання (Ісаї 40:13-14), всемогутність (Римлян 15:13) і істину (Івана 16:13).

Ми вчимо, що Святий Дух - це не просто сила чи могутність, а особлива божественна особистість, яка мислить (1 Коринтян 2:10-13), бажає (1 Коринтян 12:11), говорить (Дії 28:25-26) і може засмучуватися (Ефесян 4:30).

Ми вчимо, що робота Святого Духа полягає у виконанні Божої волі по відношенню до всього людства. Ми визнаємо Його суверенну діяльність у створенні (Буття 1:2), втіленні (Матвія 1:18), письмовому одкровенні (2 Петра 1:20-21) і справі спасіння (Івана 3:5-7).

Ми вчимо, що дія Святого Духа в цьому віці почалася в день П'ятидесятниці (Дії 1:5; 2:4), коли Він був посланий Отцем і Сином, як обіцяв Христос (Івана 14:16-17; 15:26), щоб розпочати і завершити будівництво Тіла Христового (Ефесян 2:22), яке є Церквою (Ефесян 1:21-22). Святий Дух засуджує світ за гріх, праведність і суд (Івана 16:8-11), прославляє Господа Ісуса Христа (Івана 16:14) і перетворює віруючих в образ Христа (Римлянам 8:29; 2 Коринтян 3:18).

Ми вчимо, що Святий Дух є надприродним і суверенним агентом відродження (Тита 3:5), який хрестить усіх віруючих у Тіло Христове (1 Коринтян 12:13). Святий Дух також живе в них (Римлянам 8:9), освячує їх (2 Коринтян 3:18), наставляє їх (1 Івана 2:20, 27), дає їм силу для служіння (1 Коринтян 12:4, 9) і запечатує їх до дня відкуплення (2 Коринтян 1:22; Ефесян 1:13; 4:30).

Ми вчимо, що Святий Дух є Божественним Учителем, який наставляв апостолів і пророків на всяку істину, коли вони писали особливе Боже одкровення - Біблію (Івана 14:26; 16:13; пор. 2 Петра 1:19-21). Кожен віруючий відчуває постійну присутність Святого Духа з моменту спасіння (Римлянам 8:9), і обов'язок усіх народжених від Духа - наповнюватися Духом (керуватися Ним) (Ефесянам 5:18).

Ми вчимо, що Святий Дух дає духовні дари Церкві для її навчання (Дії 1:8; 1 Коринтян 12:4-11; 1 Коринтян 14:26). Святий Дух не прославляє ні Себе, ні Свої дари показними проявами (1 Коринтян 14:33), але Він прославляє Христа (Івана 16:13-14), застосовуючи Його справу відкуплення до Свого народу у відродженні та освяченні (2 Коринтян 3:18; Тита 3:5).

У зв'язку з цим ми навчаємо, що Бог Дух Святий є суверенним у даруванні всіх Своїх дарів для вдосконалення святих сьогодні (1 Коринтян 12:4-11; Ефесян 4:7-12), і що говоріння мовами і знаменні чудеса, які були на початку існування Церкви, припинилися (1 Коринтян 13:8-10; Ефесян 2:20), виконавши свою мету - вказати на апостолів і підтвердити їхню автентичність як об'явників божественної істини (2 Коринтян 12:12; Євреїв 2:1-4). Чудесні дари ніколи не мали на меті бути характерними для життя віруючих (наприклад, 1 Тимофія 5:23).

ЛЮДИНА

Ми вчимо, що людина була безпосередньо і відразу створена Богом (Буття 2:7) за Його образом і подобою (Буття 1:26-28; 5:1; Якова 3:9), вільна від гріха (Буття 1:31) і наділена розумною природою, розумом, волею і моральною відповідальністю перед Богом (Буття 2:15-25).

Ми вчимо, що людина була створена Богом як чоловіча або жіноча стать, які біологічно визначені і божественно передані кожній людині при зачатті (Буття 1:27; 2:5-23; Йова 3:3; Псалом 139:13-14; 1 Коринтян 11:3-15). Спроба змішати дві статі є огидною для Бога (Левит 18:22; Второзаконня 22:5; Римлян 1:26-27; 1 Коринтян 6:9-10).

Ми вчимо, що Божий намір при створенні людини полягав у тому, щоб людина прославляла Бога, насолоджувалася Божим спілкуванням, жила згідно з Божою волею і таким чином виконувала Боже призначення людини у світі (Ісаї 43:7; 1 Коринтян 10:31; Колоссян 1:16; Об'явлення 4:11).

Ми вчимо, що через гріх Адама, який не послухався об'явленої волі і Слова Божого, людина втратила свою невинність, понесла покарання у вигляді духовної і фізичної смерті, стала об'єктом Божого гніву, стала за своєю природою зіпсованою і абсолютно нездатною вибирати або робити те, що угодне Богу, окрім Божої благодаті. Не маючи відновлювальних сил, які б дозволили їй відновити себе, людина безнадійно загублена. Таким чином, спасіння людини повністю залежить від Божої благодаті через викупний подвиг Господа нашого Ісуса Христа (Буття 2:16-17; 3:1-19; Івана 3:36; Римлян 3:23; 6:23; 1 Коринтян 2:14; Ефесян 2:1-3; 1 Тимофія 2:13-14; 1 Івана 1:8).

Ми вчимо, що оскільки всі люди були в Адамі - об'єднані з ним як представником людства - вина за гріх була приписана і зіпсована природа передана всім людям будь-якого віку, Ісус Христос був єдиним винятком (Римлянам 5:12, 18-19; 8:3; 1 Коринтян 15:22; 2 Коринтян 5:21). Таким чином, всі люди є грішниками за своєю природою, за своїм вибором і за Божим об'явленням (Псалом 14:1-3; Єремія 17:9; Римлянам 3:9-18, 23; 5:10-12).

СПАСІННЯ

Ми вчимо, що спасіння повністю походить від Бога по благодаті на основі викуплення Ісуса Христа - заслуг як Його життя досконалої праведності, так і Його спокутної крові - а не на основі людських заслуг або справ (Івана 1:12; Римлян 5:18-19; Ефесян 1:7; 2:8-10; 1 Петра 1:18-19).

Вибрання

Мивчимо, що обрання - це суверенний акт Божий, яким ще до створення світу Він беззастережно обрав у Христі всіх тих, кого Він коли-небудь милостиво відродить, спасе і освятить (Римлян 8:28-30; 9:11-16; Ефесян 1:4-11; 2-е Солунян 2:13; 2-е Тимофія 2:10; 1 Петра 1:1-2).

Ми вчимо, що суверенне обрання не суперечить і не заперечує відповідальності людини покаятися і довіритися Христу як Спасителю і Господу (Єзекіїля 18:23, 32; 33:11; Івана 3:18-19, 36; 5:40; Римлян 9:19-23; 2 Солунян 2:10-12; Об'явлення 22:17). Проте, оскільки суверенна благодать включає в себе засоби отримання дару спасіння, а також сам дар, суверенне обрання призведе до того, що визначить Бог. Всіх, кого Отець вибрав, Він дійсно покличе до Себе. Всі, кого Отець дієво покличе до Себе, прийдуть у вірі. А всіх, хто прийде з вірою, Отець прийме (Івана 6:37-40, 44; Дії 13:48; Римлян 8:30).

Ми вчимо, що Боже обрання повністю зіпсованих грішників є безумовним і ґрунтується лише на суверенній свободі Божої волі. Обрання є вираженням незаслуженої Божої прихильності і не пов'язане з жодною ініціативою з боку грішника. Воно не ґрунтується на Божому передбаченні того, що грішники можуть зробити з власної волі, і навіть не є відповіддю на їхню передбачувану віру. Навпаки, обрання є виключно Його суверенною благодаттю і милістю (Римлян 9:11, 16; Ефесян 1:4-7; Тита 3:4-7; 1 Петра 1:2).

Ми вчимо, що на обрання не слід дивитися як на абстрактний суверенітет. Бог дійсно суверенний, але Він здійснює цей суверенітет у гармонії з іншими Своїми атрибутами, особливо зі Своїм всезнанням, справедливістю, святістю, мудрістю, благодаттю і любов'ю (Римлянам 9:11-16). Цей суверенітет завжди буде підносити волю Божу у спосіб, що повністю відповідає Його характеру, як це показано в житті Господа нашого Ісуса Христа (Матвія 11:25-28; 2 Тимофія 1:9).

Заміщення

Мивчимо, що Господь Ісус Своїм досконалим послухом і жертвою Самого Себе, яку Він приніс Богові через вічного Духа (Євр. 9:14; 10:14), повністю задовольнив Божу справедливість (Євр. 2:17; 1Ів. 4:10), умилює Божий гнів (Рим. 3:25-26; пор. 1:18), здобув примирення (Римлян 5:10) і придбав вічну спадщину в Царстві Небесному (Євреїв 9:15) для всіх, кого дав Йому Отець (Івана 6:39; 10:14-15, 28-29; 17:2, 9, 24).

Відродження

Мивчимо, що відродження - це надприродна дія Святого Духа, завдяки якій дарується оновлена природа і духовне життя (Івана 3:3-7; 2 Коринтян 5:17; Тита 3:5). Воно відбувається миттєво і здійснюється виключно силою Святого Духа за допомогою Слова Божого (Івана 5:24; Якова 1:18; 1 Петра 1:23). В результаті цього божественного осяяння (2 Коринтян 4:6), грішник, що кається, за допомогою Святого Духа, відповідає вірою в Христа (1 Івана 5:1).

Виправдання

Мивчимо, що виправдання перед Богом - це діяння Бога (Рим. 8:33), в якому Він оголошує праведними тих, хто по Його непереборній благодаті кається у своїх гріхах (Луки 13:3; Дії 2:38; 3:19; 11:18; Рим. 2:4; 2Кор. 7:10; пор. Ісаї 55:6-7), з вірою навернутися до Христа (Дії 16:31; 20:21; Римлян 1:16; 3:22, 26; Галатів 3:22) і сповідувати Його як суверенного Господа (Римлян 10:9-10; 1 Коринтян 12:3; 2 Коринтян 4:5; Филип'ян 2:11).

Ми вчимо, що праведність виправдання не вливається у віруючого, не досягається ніякими чеснотами чи справами людини (Римлян 3:20; 4:4-6), але що вона є законним проголошенням права стояти перед Богом (Второзаконня 25:1; Римлян 8:1, 33-34). Ми вчимо, що виправдання полягає у приписуванні наших гріхів Христу (Колосян 2:14; 1 Петра 2:24) і приписуванні нам праведності Христа (1 Коринтян 1:30; 2 Коринтян 5:21; пор. Римлян 5:18-19), тільки через віру, без діл (Римлян 3:28; 4:4-5; 5:1; Галатів 2:16; 3:11, 24). Таким чином, Бог є "праведним і виправдовує того, хто вірить в Ісуса" (Римлянам 3:26).

Освячення

Мивчимо, що кожен віруючий освячується (виділяється) для Бога при наверненні, оголошується святим, і тому ідентифікується як святий. Це

освячення є позиційним і миттєвим, і його не слід плутати з прогресивним освяченням. Це освячення пов'язане зі становищем віруючого, а не з його теперішнім життям чи станом (Дії 20:32; 1 Коринтян 1:2, 30; 6:11; 2 Солунян 2:13; Євреїв 2:11; 3:1; 10:10, 14; 13:12; 1 Петра 1:2).

Ми вчимо, що через дію Святого Духа відбувається також прогресивне освячення, завдяки якому стан віруючого приводиться у більшу відповідність до того становища, яке він займає завдяки оправданню. Через послух Слову Божому і зміцнення Святого Духа віруюча людина здатна жити життям все більшої святості відповідно до волі Божої, стаючи все більше схожою на Господа нашого Ісуса Христа (Івана 17:17, 19; Римлян 6:1-22; 8:29; 2 Коринтян 3:18; 1 Солунян 4:3-4; 5:23).

У зв'язку з цим ми вчимо, що кожна спасенна людина бере участь у щоденному конфлікті - нове створіння у Христі бореться з плоттю, але має достатнє забезпечення для перемоги силою Святого Духа, що перебуває в ній. Боротьба, тим не менш, залишається з віруючою людиною протягом усього земного життя і не закінчується повністю, поки вона не зустрінеться з Христом віч-на-віч. Всі заяви про викорінення гріха в цьому житті не відповідають Писанню. Викорінення гріха неможливе, але Святий Дух забезпечує перемогу над гріхом (Гал. 5:16-25; Еф. 4:22-24; Флп. 3:12; Колос. 3:9-10; 1Петр. 1:14-16; 1Ів. 3:2-9).

Безпека

Ми вчимо, що всі викуплені, одного разу врятовані, утримуються Божою силою і, таким чином, перебувають у Христі навіки (Івана 5:24; 6:37-40; 10:27-30; Римлян 5:9-10; 8:1, 31-39; 1 Коринтян 1:4-8; Ефесян 4:30; Євреїв 7:25; 13:5; 1 Петра 1:5; Юдеїв 24). Ті, хто колись сповідував віру, а потім відрікся від Господа, демонструють своїм відходом від нас, що вони ніколи не були по-справжньому врятовані (1 Івана 2:19).

Ми вчимо, що привілеєм віруючих є радіти впевненості у своєму спасінні через свідчення Божого Слова, яке, однак, чітко забороняє використовувати християнську свободу як привід для гріховного життя і плотської розпусти (Римлян 6:15-22; 13:13-14; Галатів 5:13, 25-26; Тита 2:11-14).

Справжнє спасіння проявляється в плодах, гідних покаяття, які демонструються в праведному ставленні та поведінці. Добрі справи є належним свідченням і плодом відродження (1 Коринтян 6:19-20; Ефесян 2:10) і будуть відчуватися в тій мірі, в якій віруюча людина підкоряється контролю Святого Духа у своєму житті через вірний послух Слову Божому (Ефесян 5:17-21; Филип'ян 2:12б; Колосян 3:16; 2 Петра 1:4-10). Цей послух призводить до того, що віруюча людина все більше і більше уподібнюється до образу Господа нашого Ісуса Христа (2 Коринтян 3:18). Кульмінацією такої відповідності є прославлення віруючого під час приходу Христа (Римлянам 8:17; 2 Петра 1:4; 1 Івана 3:2-3).

Відділення

Ми вчимо, що відокремлення від гріха чітко закликається в Старому і Новому Заповітах, і що Писання ясно вказує на те, що в останні дні відступництво і мирськість будуть зростати (2 Коринтян 6:14-7:1; 2 Тимофія 3:1-5).

Ми вчимо, що з глибокої вдячності за незаслужену Божу благодать, даровану нам, і тому, що наш славний Бог настільки гідний нашого повного посвячення, всі спасенні повинні жити так, щоб демонструвати нашу обожнюючу любов до Бога, не приносячи жодного докору нашому Господу і Спасителю. Ми також вчимо, що відокремлення від будь-якого релігійного відступництва та мирських і гріховних практик заповідане нам Богом (Римлян 12:1-2, 1 Коринтян 5:9-13; 2 Коринтян 6:14-7:1; 1 Івана 2:15-17; 2 Івана 9-11).

Ми вчимо, що віруючі повинні бути відокремлені від гріха (2 Солунян 1:11-12; Євреїв 12:1-2) і стверджуємо, що християнське життя - це життя слухняної праведності, яка відображає вчення про Блаженства (Матвія 5:2-12) і постійне прагнення до святості (Римлян 12:1-2; 2 Коринтян 7:1; Євреїв 12:14; Тита 2:11-14; 1 Івана 3:1-10).

ЦЕРКВА

Ми вчимо, що всі, хто увірував в Ісуса Христа, одразу ж стають Святим Духом в одне єдине духовне Тіло - Церкву (1 Коринтян 12:12-13), наречену Христову (2 Коринтян 11:2; Ефесян 5:23-32; Об'явлення 19:7-8), Головою якої є Христос (Ефесян 1:22; 4:15; Колосян 1:18).

Ми вчимо, що формування Церкви, Тіла Христового, почалося в день П'ятидесятниці (Дії 2:1-21, 38-47) і завершиться приходом Христа для Своїх під час вознесіння (1 Коринтян 15:51-52; 1 Солунян 4:13-18).

Ми вчимо, що церква - це унікальний духовний організм, створений Христом, який складається з усіх відроджених людей (тобто віруючих) у цьому віці (Ефесян 2:11-3:6). Церква відрізняється від Ізраїлю (1 Коринтян 10:32), це таємниця, не відкрита до цього віку (Ефесян 3:1-6; 5:32).

Ми вчимо, що заснування і безперервність помісних церков чітко викладено і визначено в Писанні Нового Завіту (Дії 14:23, 27; 20:17, 28; Гал. 1:2; Филип'ян 1:1; 1 Солунян 1:1; 1 Сол. 1:1; 2 Солунян 1:1) і що членам єдиного духовного Тіла наказано об'єднуватися в помісні зібрання (1 Коринтян 11:18-20; Євреїв 10:25).

Ми вчимо, що єдиною верховною владою для церкви є Христос (1 Коринтян 11:3; Ефесян 1:22; Колосян 1:18), і що церковне керівництво, дари, порядок, дисципліна і поклоніння призначаються через Його суверенітет, як зазначено в Писанні. Біблійними посадовими особами, які служать під керівництвом Христа і над зібранням, є пресвітери (також звані наглядачами і пасторами, Дії 20:28; Ефесян 4:11) і диякони, обидва з яких повинні відповідати біблійним вимогам (1 Тимофія 3:1-13; Тита 1:5-9; 1 Петра 5:1-5).

Ми вчимо, що пресвітерство помісної громади складається з духовно кваліфікованих чоловіків, які керують або правлять як слуги Христа (1 Тимофія 2:11-12; 5:17-22) і мають Його владу в управлінні церквою. Громада повинна підкорятися їхньому керівництву (Євр. 13:7, 17).

Ми навчаємо важливості учнівства (Матвія 28:19-20; 2 Тимофія 2:2), взаємної підзвітності всіх віруючих (Матвія 18:5-14), а також необхідності

дисциплінувати членів громади, які грішать, відповідно до норм Писання (Матвія 18:15-22; Дії 5:1-11; 1 Коринтян 5:1-13; 2 Солунян 3:6- 15; 1 Тимофія 1:19-20; Тита 1:10-16).

Ми вчимо автономії помісної церкви, вільної від будь-якої зовнішньої влади або контролю, з правом самоврядування і свободою від втручання будь-якої ієрархії осіб або організацій (Тита 1:5).

Ми вчимо, що істинні церкви повинні співпрацювати одна з одною для представлення та поширення віри згідно з Писанням. Однак кожна помісна церква через своїх старійшин та їхнє тлумачення і застосування Писання повинна бути єдиним суддею щодо міри і способу своєї співпраці. Старійшини повинні визначати всі інші питання членства, політики, дисципліни, доброчинності та управління (Дії 15:19-31; 20:28; 1 Коринтян 5:4-7, 13; 1 Петра 5:1-4).

Ми вчимо, що мета церкви - прославляти Бога (Ефесян 3:21), зміцнюючись у вірі (Ефесян 4:13-16), навчаючи Слова (2 Тимофія 2:2, 15; 3:16-17), спілкуванням (Дії 2:47; 1 Івана 1:3), дотриманням таїнств (Луки 22:19; Дії 2:38-42) і проповідуванням Євангелія всьому світу (Матвія 28:19; Дії 1:8; 2:42).

Ми навчаємо про покликання всіх святих до служіння (1 Коринтян 15:58; Ефесян 4:12; Об'явлення 22:12).

Ми навчаємо, що церква повинна виконувати свою місію, дану їй Богом, оскільки Бог виконує Свою мету у світі. З цією метою Він дає Церкві духовні дари. Він дає людей, обраних для того, щоб споряджати святих для служіння (Ефесян 4:7-12), а також дає унікальні та особливі духовні здібності кожному члену Тіла Христового (Римлян 12:5-8; 1Кор. 12:4- 31; 1Петр. 4:10-11).

Ми вчимо, що існувало два види дарів, даних ранній церкві: чудесні дари божественного одкровення і зцілення, дані тимчасово в апостольську епоху з метою підтвердження автентичності послання апостолів (Євр. 2:3-4; 2Кор. 12:12); і дари служіння, дані для оснащення віруючих, щоб вони могли наставляти один одного. З завершенням новозавітного одкровення Писання стає єдиним критерієм достовірності людського послання. Таким чином, підтверджуючі дари чудесної природи більше не є необхідними для підтвердження людини або її послання (1

Коринтян 13:8-12). Чудодійні дари можуть бути навіть підроблені сатаною, щоб обдурити навіть віруючих (1 Коринтян 13:13-14:12; Об'явлення 13:13-14). Єдині дари, які діють сьогодні, - це дари, які не є одкровенням, а даються для навчання (Римлянам 12:6-8).

Ми вчимо, що сьогодні ніхто не володіє даром зцілення, але Бог чує і відповідає на молитву віри і відповідь згідно зі Своєю досконалою волею хворим, страждаючим і стражденим (Луки 18:1-6; Івана 5:7-9; 2 Коринтян 12:6-10; Якова 5:13-16; 1 Івана 5:14-15).

Ми вчимо, що в помісній церкві було встановлено два таїнства: хрещення і Вечеря Господня (Дії 2:38-42). Християнське хрещення через занурення (Дії 8:36-39) - це урочисте і прекрасне свідчення віруючої людини, яка виявляє свою віру в розп'ятого, похованого і воскреслого Спасителя, а також своє єднання з Ним у смерті для гріха і воскресінні для нового життя (Римлянам 6:1-11). Це також знак спілкування та ідентифікації з видимим Тілом Христа (Дії 2:41-42).

Ми вчимо, що Вечеря Господня є спогадом і проголошенням Його смерті до Його пришествя, і їй завжди має передувати урочистий самоаналіз (1 Коринтян 11:28-32). Ми також вчимо, що, хоча елементи причастя лише представляють плоть і кров Христа, участь у Вечері Господній є фактичним спілкуванням з воскреслим Христом, який перебуває в кожному віруючому, і тому присутній, спілкуючись зі Своїм народом (1 Коринтян 10:16).

АНГЕЛИ

Святі Ангели

Мивчимо, що ангели - це створіння, і тому їм не можна поклонятися. Хоча вони є вищим рівнем творіння, ніж людина, вони створені для служіння Богу і поклоніння Йому (Луки 2:9-14; Євреїв 1:6-7, 14; 2:6-7; Об'явлення 5:11-14; 19:10; 22:9).

Злі ангели

Мивчимо, що сатана - це створений ангел, який став причиною першого гріхопадіння. Він заслужив Божий суд, повставши проти свого Творця (Ісаї 14:12-17; Єзекіїля 28:11-19), забравши з собою численних ангелів під час свого падіння (Матвія 25:41; Об'явлення 12:1-14) і ввівши гріх у людський рід, спокусивши Адама і Єву (Буття 3:1-15).

Ми вчимо, що сатана є відкритим і оголошеним ворогом Бога і людини (Ісаї 14:13-14; Матвія 4:1-11; Об'явлення 12:9-10); що він є князем цього світу, який був переможений смертю і воскресінням Ісуса Христа (Римлян 16:20); і що він буде вічно покараний в озері вогненному (Ісаї 14:12-17; Єзекіїля 28:11-19; Матвія 25:41; Об'явлення 20:10).

ОСТАННІ ПОДІЇ

Смерть

Мивчимо, що фізична смерть не передбачає втрати нашої нематеріальної свідомості (Об'явлення 6:9-11), що душа викуплених відразу переходить у присутність Христа (Луки 23:43; Филип'ян 1:23; 2 Коринтян 5:8), що відбувається розділення душі і тіла (Филип'ян 1:21-24), і що для тих, хто в Христі, це розділення триватиме до вознесіння (1 Солунян 4:13-17), яке покладе початок першому воскресінню (Об'явлення 20:4-6), коли наша душа і тіло возз'єднаються, щоб навіки прославитися з нашим Господом (Филип'ян 3:21; 1 Коринтян 15:35-44, 50-54). До того часу душі викуплених у Христі перебувають у радісному спілкуванні з Ним на проміжних небесах (2 Коринтян 5:8).

Ми вчимо про тілесне воскресіння всіх людей, спасених для вічного життя (Івана 6:39; Римлян 8:10-11, 19-23; 2 Коринтян 4:14), а неспасених для суду і вічного покарання (Даніїла 12:2; Івана 5:29; Об'явлення 20:13-15).

Ми вчимо, що душі неспасених після смерті перебувають під покаранням у проміжному пеклі до другого воскресіння (Луки 16:19-26; Об'явлення 20:13-15), коли душа і воскресле тіло будуть з'єднані (Івана 5:28-29). Потім вони з'являться на Великому Білому Суді (Об'явлення 20:11-15) і будуть вкинуті у вічне пекло, озеро вогняне (Матвія 25:41-46; Об'явлення 20:15), відрізані від життя Божого і вічно страждатимуть від Його гніву (Даніїла 12:2; Матвія 25:41-46; 2 Солунян 1:7-9).

Вознесіння Церкви

Мивчимо, що Господь наш Ісус Христос особисто, тілесно з'явиться перед семирічною скорботою (1 Солунян 4:16; Тита 2:13), щоб перемістити Свою Церкву з цієї землі (Івана 14:1-3; 1 Коринтян 15:51-53; 1 Солунян 4:15-5:11). Ми вчимо, що між вознесінням і Його славним поверненням на землю зі Своїми святыми Він винагородить віруючих згідно з їхніми ділами (1 Коринтян 3:11-15; 2 Коринтян 5:10).

Період Скорботи

Мивчимо, що одразу після переміщення Церкви з землі (Івана 14:1-3; 1 Солунян 4:13-18) на невіруючий світ виллються праведні суди Божі (Єремії 30:7; Даниїла 9:27; 12:1; 2 Солунян 2:7-12; Об'явлення 16), і що ці суди завершаться пришествям Христа у славі на землю (Матвія 24:27-31; 25:31-46; 2 Солунян 2:7-12). У той час святі Старого Завіту і святі скорботи воскреснуть, а живі будуть судимі (Даниїла 12:2-3; Об'явлення 20:4-6). Цей період включає в себе сімдесятий тиждень пророцтва Даниїла (Даниїла 9:24-27; Матвія 24:15-31; 25:31-46).

Другий прихід і Тисячолітнє Царство

Мивчимо, що після періоду скорботи Христос прийде на землю, щоб зайняти трон Давида (Матвія 25:31; Луки 1:31-33; Дії 1:10-11; 2:29-30; пор. Об'явлення 3:21) і встановити на землі Своє месіанське царство на тисячу років (Об'явлення 20:1-7). Протягом цього часу воскреслі святі будуть царювати з Ним над Ізраїлем і всіма народами землі (Єзекіїля 37:21-28; Даниїла 7:17-22; Об'явлення 19:11-16). Цьому царюванню передуватиме повалення антихриста і фальшивого пророка, а також вигнання сатани зі світу (Даниїла 7:17-27; Об'явлення 20:1-7).

Ми вчимо, що саме Царство буде виконанням Божої обітниці Ізраїлю (Ісаї 65:17-25; Єзекіїля 37:21-28; Захарії 8:1-17) повернути його на землю, яку він втратив через свій непослух (Второзаконня 28:15-68). Результатом їхньої непокори стало те, що Ізраїль був тимчасово відкинутий (Матвія 21:43; Римлян 11:1-26), але знову пробудиться через покаєння, щоб увійти в землю благословення (Єремії 31:31-34; Єзекіїля 36:22-32; Римлян 11:25-29).

Ми вчимо, що цей час правління нашого Господа буде характеризуватися гармонією, справедливістю, миром, праведністю і довгим життям (Ісаї 11; 65:17-25; Єзекіїля 36:33-38; Захарії 8:4), і що він завершиться з визволенням сатани (Об'явлення 20:7).

Суд над неспасеними

Мивчимо, що після звільнення сатани після тисячолітнього царювання Христа (Об'явлення 20:7), сатана обдурить народи землі і збере їх на битву проти святих і улюбленого міста, після чого сатана і його військо будуть поглинуті вогнем з неба (Об'явлення 20:9). Після цього сатана буде кинутий в озеро вогню і сірки (Матвія 25:41; Об'явлення 20:10), після чого Христос, Суддя всіх людей (Івана 5:22), воскресне і судитиме всіх невірних на Великому білому престолі.

Ми вчимо, що це воскресіння неспасених мертвих на суд буде фізичним, тілесним воскресінням (Івана 5:28-29), в якому вони будуть віддані вічному свідомому покаранню в озері вогняному (Матвія 25:41; Об'явлення 20:11-15).

Вічність

Мивчимо, що після завершення тисячоліття, тимчасового звільнення сатани і суду над невірними (2 Солунян 1:9; Об'явлення 20:7-15), спасенні увійдуть у вічний стан слави з Богом, після чого елементи цієї землі розпадуться (2 Петра 3:10) і будуть замінені новою землею, на якій житиме лише праведність (Ефесян 5:5; Об'явлення 20:15; 21-22). Після цього небесне місто зійде з неба (Об'явлення 21:2) і стане місцем проживання святих, де вони будуть вічно насолоджуватися спілкуванням з Богом і один з одним (Івана 17:3; Об'явлення 21-22). Господь наш Ісус Христос, виконавши Свою викупну місію, передасть Царство Богові Отцеві (1 Коринтян 15:24-28), щоб у всіх сферах триєдиний Бог царював на віки віків (1 Коринтян 15:28).